

บทที่ 1

บทนำ

สาขาวิชาการจัดการการผลิตและการดำเนินงาน

วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิชาการจัดการการผลิตและการดำเนินงานเพื่อให้ผู้ศึกษาเห็นพร้อมกับบทบาทใหม่ในธุรกิจในศตวรรษที่ 21 ที่จะต้องเสริมสร้างธุรกิจของตนให้ได้เปรียบในการแข่งขันโดยการตอบสนองความต้องการของลูกค้าเป้าหมายในแต่ละส่วนตลาดได้อย่างดี ไม่ว่าจะเป็นนักการตลาด การเงิน บัญชี หรือฝ่ายผลิต การที่จะตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้อย่างมีประสิทธิผลจะต้องมีความรู้ในหัวข้อทั้งหมดที่จะศึกษาในเอกสารประกอบการสอนเล่มนี้ การตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้อย่างดี หมายถึงการตอบสนองความต้องการได้ในเวลาที่ถูกต้อง คุณภาพที่พิเศษ และต้นทุนต่ำสุดเท่าที่จะเป็นไปได้ กระบวนการการออกแบบและการดำเนินการที่รวดเร็ว ถูกต้องแม่นยำ และประยุกต์ เป็นหัวใจพื้นฐานสำหรับทุกหัวข้อที่จะศึกษาในวิชาการผลิตและการดำเนินงาน

ตลอดเนื้อหาของหนังสือเล่มนี้จะทำให้หานคุ้นเคยและทราบมากถึงแนวคิดและมาตรการต่าง ๆ ที่จะทำให้การผลิตและการดำเนินงานมีประสิทธิภาพ (efficiency) และประสิทธิผล (effectiveness) ประสิทธิภาพ หมายถึง การผลิตสินค้าหรือบริการที่ใช้ทรัพยากรให้น้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ ประสิทธิผล หมายถึงการบรรลุผล การกระทำสิ่งที่ถูกต้องที่สร้างคุณค่าให้กับกิจการให้มากที่สุด ซึ่งเป้าหมายทั้งสองอย่างนี้มักจะขัดแย้งกันเสมอ ดังนั้น เราจะต้องเผชิญกับแนวคิดการแลกเปลี่ยน (Trade-off) เช่นว่าจะเลือกเป้าหมายใด เช่น การบริการลูกค้าฝ่ากอตอนที่เด่นเตอร์ ถ้าจะให้มีประสิทธิภาพย่อมหมายถึงใช้พนักงานให้บริการให้น้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ แต่การเกิดประสิทธิผลย่อมหมายถึงการให้ลูกค้าเสียเวลาในการรอให้น้อยที่สุด ดังนั้นในการจัดการการผลิตและการดำเนินงานที่จะเรียนโดยมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเข้าด้วยกัน คือใช้แนวคิดการเพิ่มคุณค่า (Value) ซึ่งหมายถึง คุณภาพหารด้วยราคา คือถ้าเราสามารถให้ลูกค้าได้รับสินค้าหรือบริการที่ดีขึ้นโดยไม่ต้องซื้อรากาที่เท่ากับว่าเราเพิ่มคุณค่าให้ลูกค้า หรือถ้า

สามารถให้ลูกค้าได้รับสินค้าหรือบริการที่ต้องในราคาน้ำดื่มคง ลูกค้าก็จะได้รับคุณค่าสูงขึ้น ไปอีก ดังนั้น วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิชาการผลิตและการดำเนินงานก็เพื่อศึกษาว่าทำอย่างไรจึงจะสามารถเพิ่มคุณค่าให้กับลูกค้า

นอกเหนือจากการเสริมสร้างธุรกิจให้เกิดความได้เปรียบในการแข่งขันแล้วซึ่งเป็นหัวใจหลักของการศึกษาวิชานี้แล้ว ยังมีเหตุผลอื่น ๆ สนับสนุนให้ศึกษาวิชานี้ได้แก่

1. ช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับธุรกิจสมบูรณ์ครบถ้วน การจัดการการผลิตและการดำเนินงานซึ่งเป็นหน้าที่หลักของธุรกิจนอกเหนือจากหน้าที่ด้านการตลาด การเงิน การขาดความรู้ด้านการจัดการผลิตและการดำเนินงาน จะทำให้การมองภาพธุรกิจขาดความสมบูรณ์ขาดการวิหารอย่างเป็นระบบ นำไปสู่การจัดการธุรกิจที่ล้มเหลว

2. เสริมสร้างแนวคิดการการวิเคราะห์อย่างเป็นระบบ ว่าแต่ละส่วนในองค์กร มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างไร ทำให้เกิดการมองอย่างเป็นระบบมากขึ้น

3. เป็นการเสริมสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพ

4. นำเสนอคิดและเครื่องมือที่ศึกษาไปใช้ในการจัดการในหน้าที่ด้านอื่นในธุรกิจ เช่น นำไปช่วยในการวางแผน การควบคุมคุณภาพ และผลิตภัณฑ์ของพนักงานในกำกับดูแลของตนได้ หรือนำไปใช้เพื่อปรับปรุงการทำงานของคนให้เกิดคุณค่าเพิ่มขึ้น

ความหมายของการจัดการการผลิตและการดำเนินงาน

การจัดการการผลิตและการดำเนินงานซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า OM หมายถึงกระบวนการทำการออกแบบ การดำเนินการ และการปรับปรุงระบบที่ผลิตและนำส่งผลิตภัณฑ์และบริการ หลักของการไปยังลูกค้า ดังนั้น OM จึงเป็นหน้าที่พื้นฐานหนึ่งขององค์กรทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นองค์กรห่วงผลกำไรหรือธุรกิจ หรือองค์กรที่ไม่ห่วงผลกำไร เช่นเดียวกับหน้าที่การตลาด การเงิน แม้จะมีผู้เข้าใจสับสนระหว่าง OM กับการวิจัยดำเนินงาน หรือ Operation research (OR) และการวิเคราะห์เชิงปริมาณ ข้อแตกต่างที่สำคัญคือ OM เป็นหน้าที่หลักอย่างหนึ่งของธุรกิจ นอกเหนือจากหน้าที่การตลาด การเงิน การจัดการการผลิต จะเกี่ยวข้องกับระบบทั้งหมดที่เกี่ยวกับการผลิตสินค้าและบริการโดยรวมตั้งแต่กระบวนการจัดทำปัจจัยนำเข้า (input) กระบวนการแปลงสภาพ (transformation) และกระบวนการ

การที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บ จัดส่ง จัดสร้างผลิตภัณฑ์ และบริการ (output) เพื่อเป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับลูกค้าขั้นตอนที่การวิเคราะห์เชิงปริมาณเป็นการนำสัมมิทและคณิตศาสตร์มาเป็นเครื่องมือช่วยในการตัดสินใจในด้านต่าง ๆ ทั้งการผลิต การตลาด และการเงิน

ดังนั้นการตัดสินใจเกี่ยวกับหน้าที่ด้าน OM สามารถจำแนกได้เป็น 3 ด้าน คือ

1. การตัดสินใจเชิงกลยุทธ์ ซึ่งเป็นการตัดสินใจระยะยาว (Strategic decisions)
2. การตัดสินใจดำเนินงาน (Operating decisions)
3. การตัดสินใจด้านการควบคุม (Control decisions)

การตัดสินใจเชิงกลยุทธ์เป็นการตัดสินใจเกี่ยวกับประสิทธิผลในระยะยาว เช่น กิจกรรมผลิตผลิตภัณฑ์หรือบริการอะไร จะผลิตอย่างไร ที่ต้องใช้แรงงานควรอยู่ที่ใด แผนผังโรงงานควรเป็นรูปแบบใด ทำลังการผลิตควรเท่ากันเท่าใด จะเพิ่มทำลังการผลิตเมื่อใด เป็นต้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าเรื่องดังกล่าวล้วนแต่จะมีผลกระทบต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลในระยะยาว

ดังนั้นการตัดสินใจกำหนดกลยุทธ์เกี่ยวกับ OM ซึ่งมีผลกระทบต่อประสิทธิผลของธุรกิจในระยะยาว จึงต้องสอดคล้องกับกลยุทธ์ขององค์กรโดยรวม การตัดสินใจเชิงกลยุทธ์นี้จะเป็นกรอบหรือเงื่อนไขในการตัดสินใจระยะปานกลางและระยะสั้น

การตัดสินใจด้านดำเนินงานเป็นการตัดสินใจที่มักจะเกี่ยวข้องกับการวางแผน การผลิตเพื่อสนองความต้องการของลูกค้าให้เกิดประสิทธิภาพ โดยการจัดการเกี่ยวกับคนงานและวัสดุติดไฟให้เกิดประสิทธิภาพ ภายใต้เงื่อนไขแผนกลยุทธ์ที่ได้ตัดสินใจไว้แล้วก่อนหน้านี้ เช่น การตัดสินใจเกี่ยวกับ จำนวนพนักงาน ห้องการเมื่อใด ควรทำส่วนเวลาหรือไม่ ควรทำกะที่สองหรือไม่ ควรให้จัดส่งวัสดุติดไฟเมื่อใด ควรมีวัสดุติดไฟคงเหลือเท่าใด ความมุ่งมั่นค้าขายเรื่องรูปคงเหลือหรือไม่ การตัดสินใจเหล่านี้จะเป็นเงื่อนไขหรือกรอบที่ระดับปฏิบัติจะใช้วางแผนและควบคุมภายใต้เงื่อนไขหรือข้อจำกัดด้าน

การตัดสินใจด้านการควบคุม จะเกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการผลิตที่ไม่เป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้ เช่น คุณภาพของผลิตภัณฑ์ไม่ตรงตามที่กำหนด การผลิตล่าช้า เครื่องจักรเสีย คนงานหยุดงาน เป็นต้น

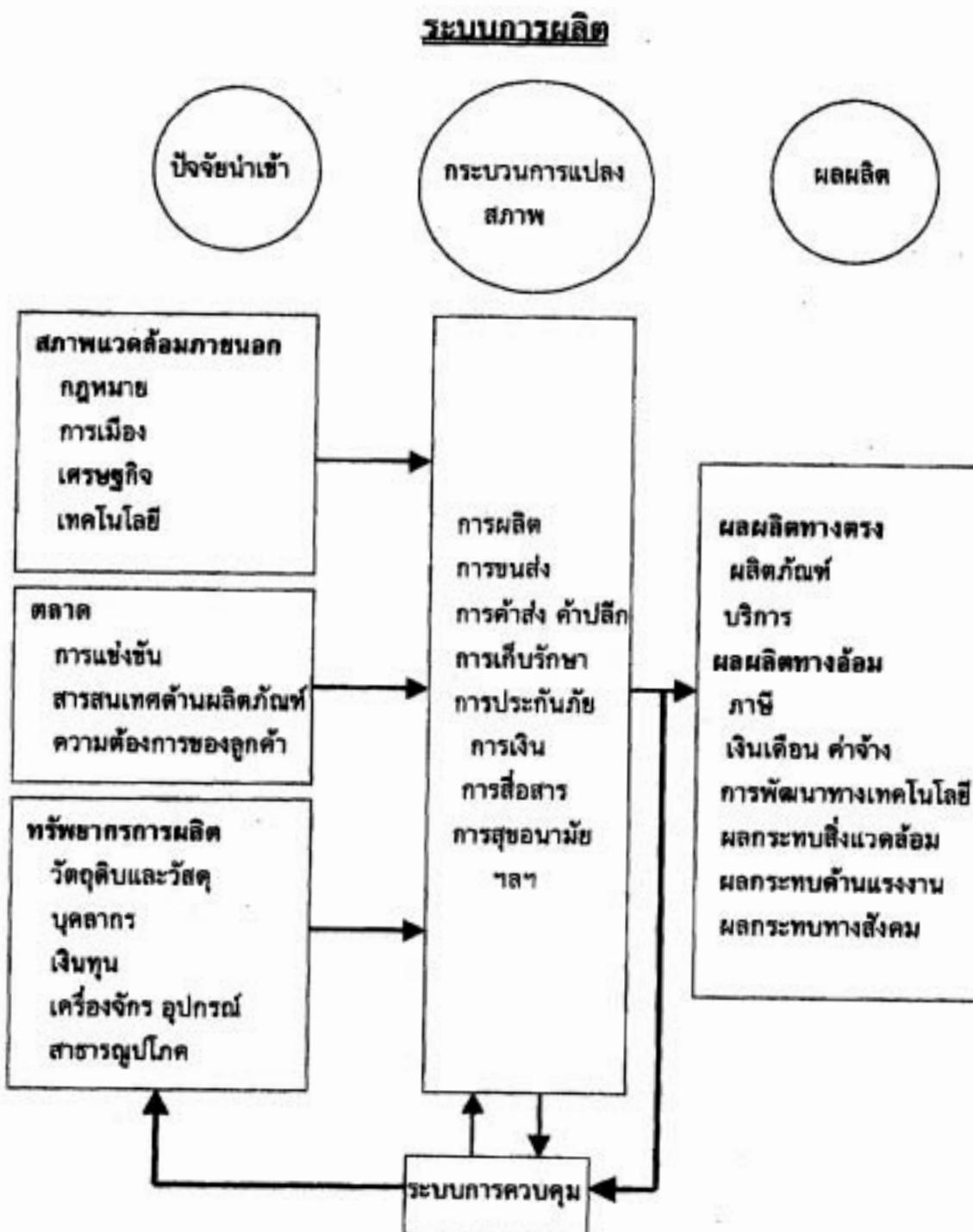
ระบบการผลิต (PRODUCTION SYSTEMS)

ระบบการผลิตคือ การเพิ่มมูลค่าให้กับปัจจัยน้ำเข้า (input) โดยการแปลง (transformation or conversion) ให้เป็นผลผลิต (output) ตามที่ต้องการ

การที่เราใช้คำว่า ระบบ (system) เพื่อให้มองเห็นภาพรวมของระบบให้ญี่ว่า ประกอบด้วยระบบย่อย (subsystems) ได้บ้าง แต่ละระบบย่อยและระบบใหญ่มีความสัมพันธ์และปฏิสัมพันธ์กันอย่างไร โดยระบบการผลิตประกอบด้วยระบบย่อย ๆ 4 ระบบ ตามรูปที่ 1.1 ดัง

1. ปัจจัยน้ำเข้า (inputs)
2. กระบวนการแปลงสภาพ (transformation or conversion subsystems)
3. ผลผลิต (outputs)
4. การควบคุม (control)

รูปที่ 1.1 แสดงส่วนประกอบของระบบการผลิตโดยย่อ

ความแตกต่างระหว่างผลิตภัณฑ์และบริการ

ผลิตภัณฑ์และบริการมีข้อแตกต่างที่สำคัญดังนี้

คุณลักษณะของบริการและผลิตภัณฑ์	
บริการ	ผลิตภัณฑ์
ไม่มีตัวตน	มีตัวตน จับต้องได้
เก็บรักษาเป็นของคงคลังไม่ได้	เก็บเป็นของคงคลังได้
ลูกค้ามีส่วนร่วมในกระบวนการผลิตมาก ระยะเวลาดำเนินการ	ลูกค้ามีส่วนร่วมในกระบวนการผลิต น้อย ระยะเวลาดำเนินการ
ใช้แรงงานมาก	ใช้สินค้าประเทกทุนมาก
คุณภาพของบริการค่อนข้างเป็นนามธรรม	คุณภาพของผลิตภัณฑ์เป็นรูปธรรมชัดเจนกว่า

องค์กรทุกประเภทคือการบริการ

แนวคิดการมองธุรกิจทุกประเภทในปัจจุบันเริ่มนึกการมองว่าองค์กรทุกชนิด ส่วนแล้วแต่เป็นธุรกิจบริการทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจที่ผลิตผลิตภัณฑ์ที่จับต้องได้ (Manufacturing firms) เช่นบริษัทผลิตรถยนต์ หรือธุรกิจโรงพยาบาล ส่วนแล้วแต่เป็น ธุรกิจบริการทั้งสิ้น โดยอาจแบ่งแยกบริการออกเป็น 2 ประเภทคือ บริการหลัก (core services) และบริการที่เพิ่มคุณค่า (value-added services)

บริการหลักคือผลิตภัณฑ์หรือบริการที่มีลักษณะคุณภาพตามที่ลูกค้าต้องการ ในระยะเวลาที่ต้องการในราคาที่พอใช้ซึ่งต้องอาศัยข้อได้เปรียบการแข่งขันคือ คุณภาพ ราคา เวลาและความยืดหยุ่น

บริการที่เพิ่มคุณค่าคือ บริการที่ทำให้ลูกค้าภายนอกมีความสะดวกขึ้น หรือถ้า เป็นลูกค้าภายใน (ผู้ท้าหน้าที่ต่าง ๆ ในองค์กร) ก็เป็นบริการที่ทำให้บุคคลเหล่านั้นปฏิบัติ หน้าที่ของตนได้จ่ายซึ่งอาจจำแนกได้เป็น 4 ประเภท คือ สารสนเทศ การแก้ปัญหา การสนับสนุนการขาย และการสนับสนุนต้านอื่น ๆ

1. สารสนเทศ (information) เป็นการให้ข้อมูลข่าวสารที่จำเป็นและที่สำคัญ ท่องลูกค้าเพื่อใช้ตัดสินใจเกี่ยวกับการปรับปรุงพัฒนาผลิตภัณฑ์ของตน
 2. การแก้ปัญหา (problem solving) เป็นการ ช่วยลูกค้าทั้งภายในและภายนอกแก้ปัญหาเกี่ยวกับคุณภาพของสินค้าและบริการของลูกค้า
 3. การสนับสนุนฝ่ายขาย (sales support) เป็นความสามารถที่จะช่วยกระตุ้น การขายและฝ่ายตลาดโดยการสื่อสารเทคโนโลยี เครื่องมือ อุปกรณ์ ที่บริษัทขาย
 4. การสนับสนุนภาคสนาม (field support) คือ ความสามารถในการที่จะ บริการหลังการขาย เช่นบริการการซ่อมที่รวดเร็ว การรับประกันการซ่อมฟรีในอายุประกัน เป็นต้น
- การบริการเพิ่มคุณค่าให้กับลูกค้าภายนอกมีประโยชน์ 2 ด้านด้วยกันคือ
1. สร้างข้อแตกต่างจากคู่แข่งขัน ทำให้ได้เปรียบคู่แข่งขันในกรณีที่นำไปแล้ว การเลียนแบบผลิตภัณฑ์จะทำได้ยากกว่าการเลียนแบบเรื่องการบริการเพิ่มคุณค่า
 2. สร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับลูกค้า

ตารางที่ 1.1 แต่ละวิวัฒนาการด้านการผลิตและการดำเนินงาน

พัฒนา	แนวคิด	เครื่องมือ	ผู้ริเริ่ม
1910	หลักการจัดการอ้างเป็นวิชาศาสตร์ ให้วิทยาลักษณะกรรม สามารถประยุกต์	การจัดเวลาห่างจากและกางเกี้ยนให้สั้น ให้สั้น	Frederick W. Taylor
	สามารถประยุกต์	แผนภูมิแสดงถึงผู้คนที่ใช้กรรม	Frank and Lillian Gilbreth
	ขนาดการผลิตที่ประหนึ้ด	การใช้ EOQ ควบคุมสินค้าคงคลัง	Henry Ford and Henry L. Gantt
1930	การควบคุมคุณภาพ	การถ่วงด้วยบาร์ที่อ่อนแรงและกาง	F.W.Harris
	การรุ่ง起	ใช้ตารางสถิติในการควบคุมคุณภาพ การถ่วงด้วยปั๊บกิจกรรมเพื่อการ บริหารเชิงงาน	Walter Shewhart, H. F. Dodge and H.G. Romig
	การท่องเที่ยวเป็นศิมกระตื้มจูรา	การใช้ข้อมูลเพื่อเชื่อมกับตามการเดินทาง	Elton Mayo and L.H.C. Tippett
1940	สถาบันชั้นเรียน		George B. Dantzig
1950-60	การพัฒนาเครื่องมือในการวิจัย ดำเนินงาน	การจัดอย่างดีตามการซื้อ หดยืดเวลาและ หดยืดการตัดสินใจ เทคนิคการจัดการหนาแน่นการโครงการ ตัวอย่าง PERT CPM	นักวิจัยจำนวนมากใน ญี่ปุ่นและอเมริกา
1970	การใช้คอมพิวเตอร์ในธุรกิจ	การควบคุมสินค้าคงคลัง การจัดการโครงการ	บริษัท IBM
	คุณภาพและผลิตภัณฑ์การบริการ	การวางแผนความต้องการวัสดุ (MRP)	
1980	แนวคิดของญี่ปุ่นในการผลิต	การผลิตข้าวสารมากๆ ในธุรกิจบริการ การผลิตและขึ้นความสำเร็จ ในการแข่งขัน	ร้านอาหาร Mc Donald ค่ายอาหารคองเนบิฟาร์ธุรกิจ มหาวิทยาลัยฟาร์วาร์ด บริษัท โตโยต้ามอร์เตอร์
	JIT, TQC ให้งานอัตโนมัติ	Kanban, Poka - yokes CIM, FMS, CAS/CAM หุ่นยนต์ การจัดการห้องแม่ค้า OPT หดยืดเชื่อมต่อ กอง	W.E. Deming and J.M. Juran Eliyahn M. Goldratt
1990	การจัดการคุณภาพแบบองค์รวม	การให้รางวัลคุณภาพระดับโลก ให้เชียร์บ้านค่าๆ	National Institute of Standards and Technology, International Organization for Standardization
	การรีบปรับระบบ	การเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรง	Michael Hammer
	การจัดการห่วงโซ่อุปทาน	SAP/R3	SAP, Oracle
2000	E-commerce	Internet	America Online, Yahoo

JIT

ในช่วงปี 1980 เป็นต้นมา ได้มีการเปลี่ยนแปลงปรัชญาการบริการด้านการผลิตที่รุนแรงและเป็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ การผลิตแบบทันเวลา Just-in-time (JIT) ซึ่งมีต้นแบบจากประเทศญี่ปุ่น ได้ปฏิรูปปรัชญาการผลิต โดยเน้นการออกแบบกิจกรรมการผลิตที่จะสามารถผลิตครั้งละมาก ๆ โดยมีขั้นส่วนคงคลังให้น้อยที่สุด โดยเน้นให้ขั้นส่วนมากถึงสถานีงานในเวลาที่ต้องการใช้พื้นที่ พนักงานเข้ากับแนวคิดการควบคุมคุณภาพแบบองค์รวม (total quality control- TQC) ซึ่งมุ่งเน้นการกำจัดต้นเหตุการผลิตผลิตภัณฑ์ที่ด้อยคุณภาพ

แนวคิดกลยุทธ์การผลิต (Manufacturing Strategy Paradigm)

ปลายศตวรรษที่ 1970 ต่อช่วงต้นศตวรรษ 1980 กลุ่มศาสตราจารย์วิลเลียม อเบอร์นาท และคณะจากมหาวิทยาลัยยาาร์วารดได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการใช้การผลิตเป็นอาวุธในการเสริมความสามารถในการแข่งขัน โดยต้องวิเคราะห์แลกเปลี่ยน (trade-off) เพื่อสร้างจุดเด่นในการแข่งขันเกี่ยวกับคุณภาพ ต้นทุน เวลา และความยืดหยุ่น

การจัดการคุณภาพแบบเบ็ดเสร็จและประกาศนียบัตรประกันคุณภาพ (Total Quality Management and Quality Certification)

ในปลายศตวรรษ 1980 ต่อ ศตวรรษ 1990 ผู้บริหารด้านการผลิต และการดำเนินงานต่างให้ความสนใจกับปรัชญาด้านคุณภาพที่ ปีต้าด้านคุณภาพ เช่น W. Edwards Deming Joseph M. Juran และ Philips Crosby ได้นำความคิดด้านการจัดการคุณภาพแบบเบ็ดเสร็จมาใช้ในการผลิต

ในประกาศนียบัตรมาตรฐาน ISO 9000 ซึ่งพัฒนาขึ้นโดย International Organization for Standard ปัจจุบันเป็นมาตรฐานที่ได้รับการยอมรับจากทั่วโลก โดย ISO 9000 เป็นแนวทางปฏิบัติที่เป็นมาตรฐานของสินค้าและบริการทั้งในด้านการออกแบบ การผลิต การขาย การให้บริการ ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้ผลิตสินค้าและบริการที่ส่งสินค้าไปจำหน่ายในต่างประเทศ ซึ่งสูญเสียส่วนใหญ่ต้องการมาตรฐาน ISO เป็นเบื้องต้นในการประกันคุณภาพ

การรีอิร์บัร์น (Reengineering)

เพื่อความอยู่รอดและคงความสามารถในการแข่งขัน ในช่วงทศวรรษ 1990 ที่โลกเพิ่มความเคร่งครัดมากที่สุด ธุรกิจต่างพยายามสร้างห่วงโซ่อุปทานที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น ศาสตราจารย์ Michael Hammer ได้เสนอทฤษฎี Reengineering หรือ การเปลี่ยนแปลงแบบถอนรากถอนโคน ซึ่งควรกันข้ามกันแนวการเปลี่ยนแปลงแบบค่อยเป็นค่อยไป (แนวคิด TQM) ซึ่งแนวคิดนี้จะต้องตรวจสอบกันอย่างเข้มงวด ตลอดขององค์กรว่า กำลังทำอะไร มีข้อดีอย่างไร หรืองานใดที่ไม่เกิดคุณค่าเพิ่มมาก ธุรกิจให้ตัดขั้นตอนหรือกิจกรรมนั้นออกไป

Supply Chain Management

แนวคิดหลักเกี่ยวกับการจัดการห่วงโซ่อุปทาน (supply chain management) คือ การนำแนวคิดการจัดการห่วงโซ่อุปทานมาจัดการการไหลของข้อมูล อุปทาน บริการ ตั้งแต่ผู้ขายอุปทาน (suppliers) ถึงโรงงาน คลัง จนกระทั่งถึงลูกค้าผู้ใช้อุปทาน (end customer) ประยุกต์การณ์ปัจจุบัน เช่น การจัดหาระบบที่อัตโนมัติ สำหรับการจัดการห่วงโซ่อุปทาน ต้องการของลูกค้าหลากหลายลักษณะเป็นแรงผลักดันให้บริษัททางการค้าที่มีศักยภาพสามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้าที่หลากหลายและเปลี่ยนแปลงได้อย่างรวดเร็วทันการณ์

การพาณิชย์อิเล็กทรอนิก (Electronic Commerce)

การพัฒนา internet และ World Wide Web ในช่วงปลายทศวรรษ 1990 ได้ปฏิวัติระบบสารสนเทศ การค้า การสื่อสาร และก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแนวทางการจัดการการผลิตการดำเนินงานอย่างมาก ตั้งแต่การประสานงานการจัดการการผลิต การจัดสรรการกระจายของอุปทานและผลิตภัณฑ์ รูปแบบการผลิตใหม่นี้เรียกว่า E-ops

ประเด็นสำคัญใน OM ยุคปัจจุบัน

ประเด็นที่เป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจของผู้จัดการฝ่ายผลิตและดำเนินงานในปัจจุบันได้แก่

- แนวโน้มการควบรวมกิจการของธุรกิจขนาดใหญ่ของโลกจะก่อให้เกิดการ

ผลิตที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอันจะนำไปสู่การเพิ่มคุณค่าให้กับลูกค้าจริงหรือไม่

2. การพัฒนา Supply chain ที่ยึดทุนเพื่อรับการผลิตสินค้าและบริการที่มีคุณลักษณะหลากหลายตามความต้องการของลูกค้าที่หลากหลาย แต่ยังคงสามารถผลิตบริษัทมาก ๆ ได้ (mass customization) โดยอุปกรณ์มีแนวโน้มที่จะขยายกลุ่มของผลิตภัณฑ์และบริการให้หลากหลายมากขึ้นเพื่อสนองความต้องการที่แตกต่างกันของลูกค้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งการดำเนินการที่เรียบง่าย

3. การจัดการชั้นพัฒนา เออร์ การผลิตและเครือข่ายการกระจายสินค้าระดับโลก แนวคิดเกี่ยวกับระบบการวางแผนการจัดหาทรัพยากรูปแบบไร้พรมแดนของบริษัทขนาดใหญ่โดยเฉพาะบริษัทระดับโลก เป็นสิ่งที่ท้าทายผู้จัดการการผลิตในปัจจุบัน ที่จะต้องมีความเข้าใจว่าควรจะใช้ระบบการควบคุมแบบรวมศูนย์ที่ได้ และที่ได้ควรจะให้มีอิสระในการตัดสินใจหรือกระจายอำนาจ

4. ระบบพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์โดยทางธุรกิจต่อธุรกิจ (Business-to-business or B to B) เนื่องจาก Internet ในปัจจุบันมีประสิทธิภาพมาก การจัดหารัสดุ หรือวัสดุติดเพื่อการผลิตสามารถจัดหาจากชั้นพัฒนาเออร์มากราย และสามารถเปลี่ยนชั้นพัฒนาเออร์ได้โดยง่าย ซึ่งทำให้ช่องทางการจัดหารัสดุเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก

5. การห้ามให้โรงงานเป็นศูนย์บริการ แนวคิดนี้พยายามที่จะสร้างความแยกต่างด้วยวิธีการเพิ่มมูลค่าโดยการให้บริการที่มีเอกลักษณ์เฉพาะสำหรับความต้องการที่แตกต่างของลูกค้าแต่ละราย และในขณะเดียวกันก็ยังสามารถผลิตสินค้าและบริการอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลโดยสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับลูกค้า

6. การเพิ่มคุณค่าให้ลูกค้าโดยการให้บริการที่ดีในราคาน้ำหนักที่ต่ำลงเป็นสิ่งที่ท้าทายและยกต่อการที่จะให้ลูกค้ารับรู้ เพื่อบริการที่เราคิดว่าดี ลูกค้าอาจมิได้รับรู้ตามที่เราคิด ขณะที่ราคาที่ต่ำลงเป็นสิ่งที่วัดหรือรับรู้ได้ช้าย ดังนั้นการเพิ่มคุณค่าในสายตาลูกค้าจึงเป็นสิ่งที่ยากและท้าทายความสามารถผู้บริหาร

